

בס"ד. משיחות ש"פ דברים, שבת חזון ה'תש"נ.

- 1 א. ידוע הפירוש ד"שבת חזון" – "לשון מחזה, שמראין לכאו"א המקדש דלעתיד"¹.
2 וצריך להבין²:
- 3 פירוש זה הוא היפך הפירוש הפשוט ד"שבת חזון" – ע"ש התחלת ההפטורה "חזון ישעי"³, מחזה
4 הנבואה בענינים של היפך הנחמה (כמודגש בכך שההפטורות דג' השבתות ד"בין המצרים" נקראות "תלתא
5 דפורענותא"³, וענין הנחמה מתחיל בשבת שלאח"ז, "שבע דנחמתא"³) – היפך בתכלית מה"מחזה"
6 ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד", שהרי ראיית ביהמ"ק השלישי היא ראי' בשלימות הנחמה?⁴!
- 7 בסגנון אחר קצת: ה"מחזה" ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד" הי' צ"ל (לכאורה) בזמן ד"שבע
8 דנחמתא", כשנחממים את בני" על חורבן ביהמ"ק, ואיך זה שדוקא בזמן ד"תלתא דפורענותא", ובשבת
9 השלישית, שממנה נכנסים לשבוע שחל בו תשעה באב⁴ (זמן החורבן)⁵ – "מראין לכאו"א המקדש
10 דלעתיד"?!
- 11 ב. והביאור בזה – ע"פ הכלל שירידה היא צורך עלי'⁶:
12 ירידה (כשלעצמה) – אין לה מקום בעולמו של הקב"ה, דכיון שהקב"ה הוא עצם הטוב, ומטבע
13 הטוב להיטיב⁷, לא יתכן שיהי' בעולמו ענין של ירידה, היפך הטוב. ועכצ"ל, שכוונת ותכלית הירידה,
14 היא, כדי שיעי"ז תהי' עלי' גדולה ביותר, וכיון שהעיקר בכל דבר היא הכוונה והתכלית, נמצא, שמהותה
15 של הירידה היא – העלי' שבאה על ידה, היינו, שהירידה עצמה היא התחלה ושלב של העלי'.
- 16 וענין זה מודגש גם ב"מחזה" ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד" בשבת השלישית ד"תלתא
17 דפורענותא" – כיון שהתוכן האמיתי דירידת החורבן (דהתחלתו בשבת הסמוכה לתשעה באב) הוא
18 התחלה ושלב של העלי' דהמקדש דלעתיד.
- 19 ג. אבל, ביאור זה אינו מספיק:
20 כיון שירידה ועלי' כשלעצמם הם הפכיים זמ"ז, ורק מפני שקבע הקב"ה הסדר בעולם שעלי' באה
21 לאחרי ירידה⁸, נעשה הכרח (מצד דבר צדדי לכאורה) בהקדמת הירידה (בשביל העלי') – אין זה שהירידה
22 עצמה היא התחלה ושלב של עלי'.
- 23 ועוד וג"ז עיקר – שצריך ביאור בהכלל גופא דירידה צורך עלי', דלכאורה, למה עשה ה' ככה שיהי'
24 צורך בירידה בשביל העלי' שלאח"ז, ובנדוד⁹, שהעלי' דהמקדש דלעתיד אינה יכולה להיות אלא ע"י
25 הקדמת הירידה דחורבן ביהמ"ק, ועד כדי כך, יאמרו לעתיד לבוא "אודך⁹ ה' כי אנפת בי"?!
- 26 ד. ויובן בהקדם הקשר והשייכות דשבת חזון לפרשת השבוע – ששבת חזון היא לעולם בפרשת
27 "אלה הדברים"¹⁰:
- 28 כביאור הדיוק ד"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" (ולא וידבר משה אל כל ישראל, וכיו"ב)
29 – יש לומר, שבזה מרומז ש"הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל", "משנה תורה", שכולל ד' הספרים

ש"פ מטו"מ ס"ב ואילך).

(7) ד"ה אתה אחד לאדהאמ"צ (קה"ת תשכ"ה) ע' ד. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 334 בהערה. וש"נ.

(8) בעלי' שלא בערך דוקא, כי, עלי' שבערך אפשרית גם ללא הקדמת ירידה, כהסדר בכל עניני קדושה ש"מעלין בקודש" (ראה קונטרס הנ"ל ס"ד).

(9) ישעי' יב, א.

(10) כפי שנקראת בכמה ספרים – "אלה הדברים", ולא "דברים" סתם.

(1) אה"ת נ"ך ח"ב ע' א'צג – בשוה"ג.

(2) בהבא לקמן – ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 608 ואילך.

(3) טושו"ע או"ח סו"ס תכת.

(4) ודיני האבילות בשבוע שחל בו תשעה באב* חמורים יותר משאר ימי ג' השבועות והימים שמרי"ח אב (טושו"ע או"ח סתקנ"א ס"ג ואילך).

(5) ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו – שמוצאי שבת חל בשבעה באב** שבו נכנסו נכרים להיכל (תענית כט, א).

(6) כמשנ"ת בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז (קונטרס משיחות

(* ולהעיר שנקרא שבת שחל בו תשעה באב. אף שפשוטו כאן – שבוע.

** בסמיכות הכי אפשרית לשבעה באב. כי שבעה באב אינו חל ביום השבת, כהסימן א"ת (ביום א' דפסח חל תשעה באב). ולא בד"ו פסח.